

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně - Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, občanské sdružení**, se sídlem U Luhu 23, Brno – Kníničky, zast. Mgr. Radkem Motzkem, advokátem, se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 8. 2010, č. j. 31 Ca 146/2009 – 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 8. 7. 2009, č. j. JMK 89741/2009, žalovaný přezkoumal stížnost žalobce na postup Městského úřadu Mikulov, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále též „povinný subjekt") při vyřizování žádosti žalobce o informace nazvané „Žádost o informace dle zákona 106/99 – protiprávní vyjádření o souladu s územním plánem" a podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „zákon č. 106/1999 Sb."), potvrdil postup Městského úřadu Mikulov, odboru územního plánování a stavebního řádu při vyřizování bodů a), b), c), d), e) a f) uvedené žádosti o informace. Ve výše uvedeném vyjádření z hlediska územního plánu č. 176/2008, vydaným (na základě žádosti společnosti SUDOP PRAHA a. s.) dne 15. 12. 2008, pod č. j. STU/081215/25/00/PROI/002 povinným subjektem a podepsaným paní I. P., odborným zaměstnancem, bylo potvrzeno, že stavba „Rychlostní silnice R 52, stavba 5206 Perná – st. hranice ČR/Rakousko" je v souladu s vydanou Politikou územního rozvoje ČR, schválené usnesením vlády č. 561 dne 17. 5. 2006, a dále je umístěna v koridoru pro veřejně prospěšnou stavbu R52, řešeného Územním plánem

velkého územního celku Břeclavsko (ÚP VÚC Břeclavska), který byl schválen dne 9. 11. 2006 Zastupitelstvem Jihomoravského kraje pod č. usn. 921/06/Z14.

Žalobce v podané žalobě napadl rozhodnutí žalovaného v části potvrzující postup povinného subjektu ohledně vyřízení bodu a), c), e) a f) své žádosti o informace. Konstatoval, že pod bodem a) žádosti požadoval předat kopii dokumentu, který umožnil paní Procháskové vydat předmětné vyjádření s odvoláním na „Politiku územního rozvoje" z roku 2006. Poukázal na skutečnost, že žalovaný potvrdil postup povinného subjektu který k tomuto bodu žádosti žalobce o informace uvedl, že *„vzhledem k tomu, že se orgány územních samosprávných celků při výkonu přenesené působnosti, kam pořizování územní plánovací dokumentace spadá, řídí rovněž usnesením vlády, je pro ně usnesení vlády o Politice územního rozvoje 2006 závazné a tyto orgány by tak na základě doporučení uvedeného v daném usnesení vlády měly PÚR ČR 2006 respektovat."* Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí dodal, že *„... usnesení vlády ČR ze dne 17. 5. 2006 č. 561 o Politice územního rozvoje České republiky je rezortním dokumentem, který je závazný po linii přeneseného výkonu státní správy, což vyplývá z bodu II tohoto usnesení. Navíc v bodě III. 2. tohoto usnesení je dále uvedeno: Vláda doporučuje starostům obcí při pořizování územně plánovací dokumentace obcí a při zpracování koncepčních dokumentů zohledňovat Politiku."* Podle žalobce správní orgány obou stupňů v rozporu s textem usnesení vlády č. 561 z roku 2006 vyzdvihují jeho závaznost pro přenesený výkon státní správy. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že na svou žádost neobdržel požadovanou informaci. Žádný z poskytnutých dokumentů ani důvodů sdělených správními orgány totiž neumožňuje paní P. vydat předmětné vyjádření s odvoláním na Politiku územního rozvoje z roku 2006. Potvrzení postupu povinného subjektu žalovaným tak podle názoru žalobce pouze vedlo k potvrzení nečinnosti správního orgánu prvního stupně v bodu a) žádosti žalobce o informace a zasáhlo tak do práva žalobce na svobodný přístup k informacím.

Ohledně bodu c) své žádosti o informace, v němž požadoval předat kopii dokumentů (předávací protokoly a průvodní korespondence), které dokládají, co městu Mikulov ve věci územního plánu VÚC Břeclavsko předal Krajský úřad Jihomoravského kraje, spatřuje žalobce rozpor mezi sdělením správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 5. 2009, ve kterém je tvrzeno, že požadovaný dokument o doručení není ve spisovně úřadu, a sdělením žalovaného ze dne 14. 3. 2007, adresovaným správnímu orgánu prvního stupně, ve kterém je rozsah předané dokumentace popsán. Žalovaný místo toho, aby nesprávný postup povinného subjektu napravil a kopii sdělení ze dne 14. 3. 2007 předal, potvrdil postup povinného subjektu a tím i nepravdivou informaci tímto subjektem poskytnutou, čímž bylo zasaženo do práva žalobce na svobodný přístup k informacím.

V bodě e) své žádosti o informace žalobce požadoval předat dokument dokládající zrušení ÚP VÚC Břeclav. Na tuto žádost povinný subjekt reagoval pouze zasláním výpisu ze zápisu X. plenárního zasedání KNV JmK bez bližšího vysvětlení. Žalovaný k uvedenému ve svém rozhodnutí doplnil citaci z rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 7. 9. 2007, č. j. 27746/2006 – 11, ve kterém ministerstvo dovodilo z formulace „Rozvoj území je řešen ve změnách a doplňcích územního plánu pro návrhové období do roku 2000" článku 1 bodu 3 Zásad pro uspořádání území velkého územního celku okresu Břeclav, že platnost územního plánu velkého územního celku okresu Břeclav skončila dnem 31. 12. 2000. Žalobce nepovažuje poskytnuté informace za pravdivé, neboť podle jeho názoru nemají oporu v právním řádu České republiky.

Pod bodem f) své žádosti požadoval žalobce předání průvodní korespondence, kterou SUDOP PRAHA a. s. žádala o předmětné vyjádření a poukázal na skutečnost, že již ve stížnosti namítal, že mu sice průvodní korespondence předána byla, avšak bez přílohy. S tímto postupem žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce požadoval pouze kopii průvodní korespondence a nikoliv i její přílohy a postup povinného subjektu potvrdil, žalobce nesouhlasí, neboť mu při formulování žádosti nebylo známo, že průvodní korespondence bude obsahovat přílohy. Svou žádost však žalobce směřoval k tomu, aby získal vědomost o úplném obsahu průvodní korespondence. Ta je obsažena nejen v samotném dopisu, ale také v jeho příloze, která je nedílnou součástí předmětné korespondence. Žalobce tak má za to, že neposkytnutím úplné průvodní korespondence se všemi jejími součástmi nebylo zcela vyhověno jeho žádosti v bodu f) a povinný subjekt je ohledně této části nečinný. Žalobce uzavřel, že nezákonným postupem povinného subjektu potvrzeným žalovaným byl zkrácen na svém právu na svobodný přístup k informacím podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Požádal o osvobození od soudních poplatků a navrhl, aby Krajský soud v Brně rozhodnutí žalovaného v části potvrzení postupu povinného subjektu ohledně vyřízení bodu a), c) e) a f) žádosti žalobce o informace ze dne 3. 5. 2009 zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 5712 Kč do tří od právní moci rozsudku na účet právního zástupce žalobce.

Usnesením ze dne 24. 9. 2009, č. j. 31 Ca 146/2009 – 26, Krajský soud v Brně žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků zamítl.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 8. 2010 žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění konstatoval, že žalobci nelze přisvědčit, že by mu nebyly povinným subjektem poskytnuty informace v tom rozsahu, v jakém je požadoval. Povinný subjekt žalobci fakticky zcela vyhověl a požadované informace mu poskytl, tudíž se v přezkoumávané věci nejedná o stav neposkytnutí informací. Nejedná se o stav nevydání rozhodnutí o odepření informací ani o stav, kdy povinný subjekt vyjádřil vůli žádosti o informace zcela nebo z části nevyhovět. Podstatou žalobního tvrzení je přesvědčení žalobce, že mu nad rámec informací, které výslovně specifikoval v jednotlivých bodech a) – g) podané žádosti, jak jsou uvedeny shora, neposkytl další informace, které měly být přílohou dokumentace žalobci poskytnuté. Tímto postupem však podle názoru krajského soudu nebyl žalobce nijak zkrácen na svém právu na svobodný přístup k informacím, neboť nebyly-li informace poskytnuty nad rámec toho, co bylo žalobcem požadováno, nic nebrání žalobci požádat povinný subjekt o poskytnutí doplňující informace, na což žalovaný správně ve svém vyjádření poukazuje. Podle názoru krajského soudu žalovaný rozhodl o stížnosti v souladu se zákonem.

Krajský soud tak v postupu žalovaného neshledal jakoukoli nezákonnost a uvedl, že žalobci nebyly požadované informace odepřeny a nebyly-li poskytnuty v úplnosti podle jeho představ, nic mu nebrání o přílohy k poskytnutým dokumentům samostatnou žádostí požádat. Neučinil-li tak žalobce až dosud prostřednictví nové žádosti o poskytnutí informací u povinného subjektu, svědčí bezprostřední podání žaloby k soud spíše o účelovosti postupu žalobce než o snaze chránit svá práva, k čemuž soud vede i četnost sporů iniciovaných žalobcem nejen u Krajského soudu v Brně, ale také např. u Městského soudu v Praze. Za legitimní považuje krajský soud úvahu, že žalobce nadužívá, mnohdy

šikanózním způsobem, nástroje zakotvené v zákoně o svobodném přístupu k informacím a následně důsledně využívá všechny nástroje správního soudnictví.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas blanketní kasační stížnost, kterou posléze (na základě výzvy obsažené v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2010, č. j. 31 Ca 146/2009 – 65) doplnil podáním ze dne 18. 10. 2010. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s výtkou krajského soudu, že nadužívá nástroje zakotvené v zákoně č. 106/1999 Sb. Konstatoval, že předmětnou žalobu a řadu dalších informačních sporů, které měl krajský soud zřejmě na mysli, inicioval v souvislosti s výstavbou rychlostní komunikace R 52, která má propojit Českou republiku s Rakouskem na trase Brno – Vídeň. Stěžovatel má zájem na tom, aby veřejná diskuze o uvedené rychlostní silnici probíhala na základě pravdivých argumentů a aby nedocházelo k manipulacím s veřejným míněním. Není jeho vinou, že státní moc vytváří a používá různé informace v souvislosti s uvedenou rychlostní komunikací paralelně, často nekoordinovaně, na všech úrovních státní správy i samosprávy, počínaje vládou České republiky a konče Městským úřadem v Mikulově. Pakliže chce stěžovatel získat informace pokud možno úplné a chce-li ověřit jejich pravdivost, nezbývá mu, než se obracet se svými žádostmi na subjekty veřejné správy na všech těchto úrovních. Jelikož jsou žádosti zhusta nezákonně zamítány, nezbývá mu, než iniciovat velké množství sporů o přístup k informacím.

Stěžovatel dále namítal nezákonnost rozsudku krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem. Poukázal na skutečnost, že povinný subjekt mu zpřístupnil pouze „holý” průvodní dopis od SUDOP PRAHA a. s., nikoli však jeho přílohy. Povinný subjekt argumentoval tím, že stěžovatel o přílohy nežádal. Opomněl však, že stěžovatel nemohl vědět, že uvedený dopis měl přílohy. Povinný subjekt tak podle názoru stěžovatele měl vydat informaci celou, tedy průvodní dopis i s přílohami, nebo se stěžovatele dotázat v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., zda-li požaduje též přílohy. Mohl tak učinit zcela neformálně, telefonicky, či e-mailem. Místo toho však povinný subjekt a po něm také žalovaný odkázal stěžovatele na podání další žádosti o informace, která by znamenala pro něj další administrativní zátěž a především další prodlení v přístupu k informacím. Krajský soud tento postup potvrdil, čímž se dopustil nesprávného právního posouzení věci.

Stěžovatel rovněž namítal nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť krajský soud se podle přesvědčení stěžovatele k žalobním bodům týkajícím se bodů a), c) a e) žádosti o informace nevyjádřil, takže jeho rozsudek je v těchto částech nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že stěžovatele je nutné pokládat za profesionála v dané oblasti, s mnohaletou zkušeností s využíváním právních nástrojů upravených v zákoně č. 106/1999 Sb., a soudním řádu správním. Nelze tedy brát vážně jeho pózu slabého občanského sdružení, které je válcováno nepřemožitelnou státní mocí. Žalovaný upozornil na skutečnost, že v předmětné žádosti o poskytnutí informací stěžovatel nepožádal o veškerou korespondenci a výslovně požádal pouze o průvodní korespondenci. Zmínil počty stěžovatelových podání evidovaných v

automatizovaném elektronickém systému spisové služby v letech 2007 – 2010, který se pohybuje okolo 1000 podání ročně. Konstatoval dále, že uznává stěžovatelovo ústavně zakotvené právo na svobodný přístup k informacím a uznává i to, že praktiky, které při uplatňování svého práva využívá jsou v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., tedy legální. Na druhou stranu si však žalovaný nedokáže zcela odůvodnit legitimnost počínání stěžovatele, když ze své vlastní praxe při vyřizování žádostí seznal, že stěžovatel stále znovu požaduje informace, které mu již prokazatelně byly poskytnuty, nebo o kterých mu povinné subjekty sdělily, že jimi nedisponují a pouze se snaží formulovat své žádosti tak, aby povinné subjekty měly s jejich vyřizováním co největší možné problémy.

Ke kasační námitce stěžovatele týkající se neposkytnutí přílohy průvodního dopisu od SUDOP PRAHA a. s., žalovaný uvedl, že se zde stěžovatel staví do pozice neznalého a nezkušeného žadatele o informace, což je v jeho případě absurdní. Pokud v jiných případech stěžovatel výslovně uváděl, že požaduje korespondenci obecně, nebo veškerou korespondenci v nějaké věci, anebo dokonce v podmínkách svých žádostí vypočítával, co všechno je nutné považovat pro případ dané žádosti o informace za korespondenci, pak jeho předstíraná nechápavost v tomto případě, kdy mu byla poskytnuta informace, kterou si výslovně vyžádal, hraničí téměř s arogancí. Žalovaný k této námitce dále uvedl, že § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., stanoví povinnému subjektu povinnost vyzvat žadatele o upřesnění „v případě, že žádost je nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně". V daném případě však stěžovatel požadoval výslovně úvodní korespondenci a povinný subjekt neměl důvod stěžovatele vyzývat k upřesnění a proto mu přílohy nebyly poskytnuty. Pokud jde o stěžovatelovo tvrzení, že mu povinný subjekt měl automaticky vydat informaci celou, pak z výše uvedeného je podle žalovaného zřejmé, že mu byla poskytnuta celá informace, kterou požadoval. Povinným subjektům ze zákona č. 106/1999 Sb., nevyplývá povinnost poskytovat informace, o jejichž poskytnutí nebyli požádáni. Žalovaný dále spatřuje v argumentaci stěžovatele zřejmý rozpor spočívající v tom, že pro stěžovatele by údajně podání další žádosti o informace znamenalo další administrativní zátěž a především další prodlení v přístupu k informacím, avšak podání stížnosti, následně žaloby a posléze i kasační stížnosti pro něj zřejmě žádnou administrativní zátěž ani prodlení v přístupu k informacím neznamenají. Uvedené považuje žalovaný za evidentní příklad a důkaz toho, že stěžovatel zneužívá nástrojů, které mu zákon č. 106/1999 Sb. dává, k šikaně veřejné správy místo ke svobodnému přístupu k informacím.

V souvislosti s námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu žalovaný upozornil na skutečnost, že stěžovatel se snaží, tak jako to běžně činí i v případě správních orgánů, donutit orgány moci soudní k tomu, aby se v rámci tohoto sporu ohledně poskytování informací zabývaly otázkou, zda má komunikace R52 vést přes Břeclav nebo přes Mikulov, namísto toho, aby se zabývaly otázkou, zda povinný subjekt a následně jeho nadřízený orgán postupovaly v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., či nikoliv. Žalovaný má za to, že v tomto případě nebylo úkolem soudu posuzovat činnost orgánů územního plánování při jejich územně plánovací činnosti, ale jejich činnost jako povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační

stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a které by jej opravňovaly se od uplatněných důvodů kasační stížnosti odchýlit. Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že není důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Uplatněné důvody kasační stížnosti určují svou povahou sled, v jakém se jimi Nejvyšší správní soud musí zabývat. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil také důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou. Pokud by totiž uznal její oprávněnost, nemohl by se zabývat ostatními námitkami stěžovatele.

Nepřezkoumatelností trpí rozhodnutí soudu tehdy, je-li nesrozumitelné, nebo neobsahuje-li dostatek důvodů, tj. není možné vysledovat myšlenkový postup, jímž soud ke svému rozhodnutí dospěl. V předkládaném případě však tomu tak podle názoru Nejvyššího správního soudu není.

Stěžovatel vytýká napadenému rozsudku Krajského soudu v Brně nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť krajský soud se podle přesvědčení stěžovatele k žalobním bodům týkajících se bodů a), c) a e) žádosti o informace nevyjádřil, takže jeho rozsudek je v těchto částech nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Z obsahu žaloby Nejvyšší správní soud zjistil, že v uvedených žalobních bodech stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tím, jakým způsobem správní orgány v předchozí řízení reagovaly na jeho žádost o informace. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že *„žalobci nelze přisvědčit, že by mu nebyly povinným subjektem poskytnuty informace v tom rozsahu, v jakém je požadoval. Povinný subjekt žalobci fakticky zcela vyhověl, požadované informace poskytl, takže se v přezkoumávané věci nejedná o stav neposkytnutí informací. Nejedná se ani o stav nevydání rozhodnutí o odepření informací a konečně ani o stav, kdy povinný subjekt vyjádřil vůli žádosti zcela nebo zčásti nevyhovět."* Z uvedeného je podle názoru Nejvyššího správního soudu patrné, že krajský soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobní námitky stěžovatele spočívající v tom, že mu požadované informace nebyly poskytnuty v požadovaném rozsahu. Nejvyšší správní soud tak má za to, že krajský soud se dostatečným způsobem vyjádřil k žalobním bodům týkajícím se bodů a), c) a e) stěžovatelovy žádosti o informace a své úvahy zdůvodnil. Z rozsudku Krajského soudu v

Brně je zřejmé, na základě jakých skutečností a úvah byla žaloba zamítnuta. Stejně tak odůvodnění umožňuje posoudit, zda tyto úvahy vedené na základě v odůvodnění uvedených důvodů jsou v souladu s právem či nikoliv. Odůvodnění rozhodnutí krajského soudu sice není příliš obsáhlé, avšak rozhodně je není možné považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel dále namítal nezákonnost rozsudku krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky, kterou spatřoval v tom, že se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že povinný subjekt nepochybil, když stěžovateli zpřístupnil pouze „holý" průvodní dopis od SUDOP Praha, nikoli však jeho přílohy. V této souvislosti stěžovatel zdůraznil skutečnost, že nemohl vědět, zda uvedený dopis měl přílohy a vyjádřil přesvědčení, že povinný subjekt měl vydat informaci celou, tedy průvodní dopis i s přílohami, nebo se stěžovatele dotázat v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., zda-li požaduje též přílohy. Místo toho však povinný subjekt a po něm také žalovaný odkázal stěžovatele na podání další žádosti o informace, která by však pro něj znamenala další administrativní zátěž a především další prodlení v přístupu k informacím.

Podle § 4 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., *povinné subjekty poskytují informace žadateli na základě žádosti nebo zveřejněním.*

Stěžovatel v podání ze dne 3. 5. 2009 nazvaném „*Zadost o informace dle zakona 106/99 – protipravni vyjadreni o souladu s uzemnim planem*" mimo jiné požadoval pod bodem f) předat kopii průvodní korespondence, kterou SUDOP PRAHA a. s. o předmětné vyjádření požádal. Povinný subjekt ve sdělení ze dne 14. 5. 2009, sp. zn. STU/17987/2009/PROI k tomuto bodu uvedl následující: *Přikládáme: žádost o vyjádření. Tato žádost byla doplněna dokumentací pro územní rozhodnutí – část D.21 (technická zpráva "ochrana přírody", přehledná situace R 52 - "faktory ŽP").*

Z výše uvedeného je zřejmé, že povinný subjekt vyhověl žádosti stěžovatele o zaslání požadované kopie průvodní korespondence. Stěžovatel však v kasační stížnosti i v průběhu celého předchozího řízení namítal, že mu měl povinný subjekt poskytnout rovněž přílohy průvodního dopisu od SUDOP PRAHA a. s. (z otisku razítka Městského úřadu v Mikulově na tomto průvodním dopisu je patrné, že měl jednu přílohu).

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce stěžovatele, neboť v postupu povinného subjektu neshledal žádné pochybení. Nejvyšší správní soud má totiž za to, že je třeba zohlednit, že správní orgán (povinný subjekt) se při poskytování informací žadatelům o informace musí vypořádat s obsahem žádosti o informace a v souladu s právními předpisy na tuto žádost reagovat. Povinnému subjektu tedy nejsou známy žádné další okolnosti, pohnutky, důvody či příčiny, jež vedly žadatele o informace k podání žádosti, není mu známa situace žadatele a celkový kontext žádosti, pokud sám žadatel o informace tyto skutečnosti v žádosti neuvede. Stručně řečeno, správní orgány nejsou schopny znát či odhadovat záměry a úmysly žadatele. Správním orgánům tedy nezbývá, než vycházet pouze z obsahu této žádosti a nemůže si cokoli domýšlet či poskytovat nad její rámec.

V posuzované věci se stěžovatel pod bodem f) své žádosti o informace domáhal pouze poskytnutí kopie průvodního dopisu. Přílohu průvodního dopisu stěžovatel nepožadoval. Jak již bylo uvedeno výše, povinný subjekt stěžovateli kopii průvodního

dopisu poskytl (stěžovateli tudíž vyhověl), přičemž ve svém sdělení patrně přílohu tohoto průvodního dopisu zmínil a popsal, když uvedl, že *tato žádost byla doplněna dokumentací pro územní rozhodnutí – část D.21 (technická zpráva "ochrana přírody", přehledná situace R 52 - "faktory ŽP"*. Stěžovatel si tak mohl učinit úsudek o tom, co zřejmě tvořilo přílohu průvodního dopisu. Povinný subjekt tak podle názoru Nejvyššího správního soudu nepochybil, neboť stěžovateli vyhověl a požadovanou informaci mu poskytl v požadovaném rozsahu, přičemž dokonce zřejmě poskytl informace nad rámec požadovaného rozsahu uvedeného v žádosti stěžovatele, když upozornil na přílohu požadované kopie průvodního dopisu. Nepochybil tedy ani žalovaný a krajský soud, kteří s postupem povinného subjektu vyjádřili souhlas.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že se ho povinný subjekt měl dotázat v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., zda-li požaduje též přílohy. K uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., *povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti.* V posuzované věci byla žádost stěžovatele o informace formulována naprosto jednoznačně a pregnantně. K postupu podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., tak nebyl dán žádný důvod, což platí tím spíše s přihlédnutím ke skutečnosti (na kterou ostatně žalovaný poukázal ve vyjádření ke kasační stížnosti), že stěžovatel má v oblasti podávání žádostí o informace a v oblasti správních a soudních řízení s touto tématikou velice bohaté zkušenosti.

Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že povinný subjekt a po něm také žalovaný ho odkázaly na podání další žádosti o informace, která by však pro něj znamenala další administrativní zátěž a především další prodlení v přístupu k informacím. Ani této argumentaci stěžovatele nelze přisvědčit a to z těchto důvodů:

V prvé řadě je třeba zmínit, že po správních orgánech obecně nelze požadovat, aby automaticky, bez jakékoli žádosti, žadatelům o informace poskytovaly veškeré přílohy požadovaných dokumentů. Takovýto závěr by totiž v praktickém životě mohl vést k zahlcení subjektů poskytujících informace a zbytečně velkým nákladům na poskytování informací, neboť přílohy požadovaných dokumentů mohou dosahovat značného rozsahu. Žadateli o informace by se pak mohlo dostat informací, které ho nezajímají a které ani nepožadoval.

Jako mnohem schůdnější, se Nejvyššímu správnímu soudu jeví postup, kdy pokud žadatel o informace na základě informací již poskytnutých zjistí, že ho zajímají další informace, o kterých předtím nevěděl a vědět třeba ani nemohl, požádá si novou žádostí o poskytnutí takovýchto informací, jejichž existence mu předtím nebyla známa. Takovýto postup bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu vhodné a správné zvolit také v posuzované věci, jak již na to upozornil krajský soud.

Nejvyššímu správnímu soudu se dále zmíněná argumentace stěžovatele jeví jako účelová. Nelze totiž odhlédnout od toho, že povinný subjekt ve svém sdělení uvedl, co zřejmě tvořilo přílohu předmětného přípisu, jehož kopii stěžovatel požadoval. Stěžovatel si tak mohl vytvořit poměrně přesnou představu o tom, zda se jedná o informace, které ho

zajímají a zvážit podání další žádosti, v níž by tyto informace požadoval. Namísto další žádosti o informace, která by stěžovatele při využití prostředků elektronické komunikace prakticky vůbec finančně a časově nezatížila, stěžovatel zvolil cestu stížnosti ve smyslu § 16a zákona č. 106/1999 Sb., a posléze se domáhal soudního přezkumu postupu správních orgánů v řízení před krajským a Nejvyšším správním soudem, což jej zatížilo náklady za právní zastoupení a soudní poplatky. Z časového a finančního hlediska je přitom dovedení řízení až před Nejvyšší správní soud nepochybně výrazně náročnější než podání další žádosti o informace. Kdyby stěžovateli skutečně záleželo na tom, aby mu požadované informace (příloha průvodního dopisu), o jejichž existenci se dozvěděl na základě své žádosti, byly povinným subjektem poskytnuty bez prodlení, pak by cestu soudního sporu patrně vůbec nezvolil. V této souvislosti je třeba uvést, že z ničeho nevyplývá sebemenší náznak neochoty ze strany správních orgánů poskytnout stěžovateli přílohu či přílohy dopisu SUDOP PRAHA a. s. Naopak je zjevné, že zde v důsledku postupu stěžovatele byl veden zcela zbytečný soudní spor, jehož vzniku se dalo snadno předejít.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel ve věci nebyl úspěšný a žalovanému nevznikly náklady, které by přesahovaly jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu